Sant Cugat del Vallès, avui

Quan jo vaig començar a viure a Sant Cugat al juliol de 1965, concreto: a la Floresta-Pearson, era un poble gran amb 14.069 persones censades. Havia crescut des del final de la 'guerra incivil' perquè l'any 1939 els habitants eren 6.318 i a partir d'aleshores la població va baixar durant sis o set anys per tornar a tirar cap amunt a partir dels anys 50.

Escollir la Floresta, més que escollir Sant Cugat, era per dues raons fonamentals: la primera perquè volíem espais amplis, paisatges amb perspectiva, arbres i llum, nosaltres (vull dir la meva esposa i jo) que veníem de barriades populoses i populars de Barcelona com eren el Raval i Gràcia que, cal dir-ho, ja no són el que eren, com es lògic. Però també perquè començava una mena d'ocupació per part de la joventut llibertària, esquerrana, artística, que molts associaven a la revolució 'hippy' tot i que no tots els que feien aquest traspàs ho eren. Mai ens hem penedit d'aquella decisió.

Les últimes dades de l'IDESCAT corresponents a l'any 2021 informen que la ciutat ha arribat als 94.012, que és la ciutat catalana que més ha crescut en el passat any i la ciutat que també ha sofert l'evolució més gran en els darrers 40 anys.

Quan feia 20 anys que vivia aquí, 1985, els habitants eren ja 35.380. Quan es va inaugurar el Túnel de Vallvidrera hi havia 40.220 censats i quan es va inaugurar el Teatre-Auditori, l'any 1993, eren 43.373. Després de 28 anys, el cens ha augmentat en 50.639 habitants o sigui fins als 94.012 abans esmentats. Però per a mi darrera d'aquests números hi ha uns elements importants, que la defineixen una mica més i fan que les seves característiques siguin molt diferents d'altres poblacions i, perdoneu, no estic dient que siguem millors ni pitjors, sinó això, diferents.

Sant Cugat té una població estrangera de naixement (dades IDESCAT 2020) de 12.194 persones (a hores d'ara amb el creixement poden ser fàcilment 12.500) i el percentatge més alt segons el seu origen és de la Unió Europea i altres països europeus. Francesos, alemanys, italians, britànics, holandesos, russos, etc. superen africans, sud-americans i asiàtics, característica aquesta que no és l'habitual en el creixement de població de procedència estrangera dins del país. Cal dir, ràpidament, que això ha anat canviant poc a poc i les diferències en aquest sentit eren molt superiors fa 10 anys però, en qualsevol cas, és una singularitat que cal considerar i que, per altra banda, ens podria fer creure que aquesta diferència establiria un funcionament diferent en segons quines manifestacions de la ciutat, sobretot les culturals, poso per exemple.

Malauradament sovint comprovo com això no es correspon amb la realitat, sobretot pel que fa als aspectes culturals amb experiències pròpies, una de recent, la darrera convocatòria de les anomenades Cambres Singulars, un concert de lied a la Sala Clavé de La Unió, amb 20 assistents.

Probablement aquesta singularitat afegida a una altra com és l'origen familiar de més del 60% de la població, fa que el futur de la llengua catalana tingui aquí, com passa gairebé a tot arreu de Catalunya, les generacions contades. Que només el 28%, segons diuen les estadístiques, empri el català d'entrada en les relacions interpersonals, ens situa a les portes d'aquesta desaparició no volguda però que camina hora a hora, dia a dia, avançant en la utilització del castellà i de l'anglès o d'una barreja cada cop més present d'allò que als Estats Units en diuen 'spanglish'. Passejar per la ciutat mirant els rètols de les botigues de qualsevol línia de productes, els cartells de comunicació des de escoles de dansa o altres fins a ofertes diverses, confirmen aquesta evolució negativa per al català que, òbviament, no és només un problema de la ciutat. La majoria dels nous restaurants en són una mostra fefaent a part d'establir també una evolució massiva cap a una mena

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/opinio/157092.html

Copyright 2024 Cugat.cat

d'alimentació no nostrada.

Per acabar d'adobar-ho tenim la darrera notícia del tancament de la llibreria Alexandria motivada per la jubilació de la seva propietària i, com una maledicció, la caiguda de part del sostre de la llibreria Paideia, afortunadament sense més víctimes que haver de tancar esperem que per pocs dies. No queden llibreries a Sant Cugat apart del Celler de Llibres i l'Abacus i, espero, la continuïtat de Paideia una vegada solucionats els problemes. També es poden trobar algunes publicacions en les poques papereries que es mantenen encara obertes amb diaris i revistes i, també cal dir-ho, que a Caprabo es poden comprar llibres però no entro a considerar quins títols es poden trobar. però aquesta és també una anomalia per a mi incomprensible donades les característiques censals que abans deia on cal afegir el major percentatge d'habitants amb estudis superiors i la segona renda per capita més alta de Catalunya.

En canvi, tenim notícies bones de la darrera setmana com és la compra de la Torre Negra per part de l'Ajuntament, o sigui que des del divendres passat la Torre Negra és de tots els santcugatencs. Ara caldrà veure a partir d'aquí en què es convertirà perquè ja sabem que els tempos administratius i oficials, sigui qui sigui el que estigui al front del consistori, no tenen res a veure amb els fets quotidians que parteixen de les accions mercantils, econòmiques, culturals, etc., habituals en aquest món. Hi ha accions com el de pacificar els carrers, una curiosa manera de dir que s'eliminen places d'aparcament per evitar determinades situacions probablement conflictives, però pacificar?, és que estaven en guerra en aquell carrer?. Si en Joan Oliver aixequés el cap es fotaria un fart de riure, ell que dominava com ningú la llengua irònicament.

Parlant de riure, ara em ve al cap el tema del tancament del Mesón i el probable canvi com Bar o Restaurant Mono, una cadena que ja en té a Barcelona. Hi ha una campanya per evitar el canvi de nom que jo entenc sentimentalment però que a la vegada em fa pensar altres coses. Hi ha dos personatges, Gabriel Ferrater i Ramon Barnils, molt considerats a la ciutat, el Premi de Poesia amb el nom del primer i una plaça, i l'estudi de ràdio de Cugat Mèdia on cada setmana gaudeixo fent el programa 'Molta Comèdia' que porta el nom del segon i un parc a prop de la Biblioteca Central. Coneixent personalment, poc cal dir-ho, l'un i l'altre penso que es farien un fart de riure veient això, el seu nom donant nom a una plaça i a un parc.

La ciutat, com deia aquell, és un milió de coses.

EDUARD JENER és crític cultural

Noticia disponible a https://www.cugat.cat/diari/opinio/157092.html

Copyright 2024 Cugat.cat